

Николай Лилиев

Към пролетта

Ти люлееш целий мир
и приспиваш снеговете,
лъчезарно слънце свети
над избистрената шир –
ти люлееш целий мир
и приспиваш снеговете.

Озаряваш нежний цвят
на обкитените клони,
твоята десница рони
мир и светла благодат –
ти даряваш нежний цвят
на обкитените клони.

И тъчеш на вихрен стан
своето ефирно рухо,
тули се полето глухо
в ласките на твоя блян –
ти тъчеш на вихрен стан
своето ефирно рухо.

И живееш всяка смърт,
всеки устрем на потока,
твойта сянка модроока
бди от ведросиня твърд –
ти живееш всяка смърт,
всеки устрем на потока.

И пробуждаш в младий дух
първите надежди бели,
към незнайните предели
устреляваш своя слух –
ти пробуждаш в младий дух
първите надежди бели.

Кротна бисерна роса,
твоите цветя полива,
ти летиш всегда щастлива
към всеблагии небеса –
кротка бисерна роса
твоите цветя полива.

КРАЙ

© Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7746>]